

Je - žíš vo - lá te - be, du - še,
vo - lá z tvých tě vin,
viz tu ná - ruč, chce tě vzí - ti
na svůj klín.

2. Byť nad počet hvězd nebeských / větší byl tvůj hřích, / přece On tě ukrytí chce / v ranách svých.
3. Věř, ó, věř již, Spasiteli, / srdce své Mu dej, / hned uslyšíš jeho slovo: / „Pokoj měj!“

---

*Plnost sama se rozhodla v něm přebývat,
aby skrze něho a v něm
bylo smířeno všechno, co jest,
jak na zemi, tak v nebesích –
protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.*

Ko 1, 19,20